

МОЛОДІЖНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО В РОЗРІЗІ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

YOUTH ENTERPRISE UNDER UKRAINIAN LEGISLATION

Черевко К.О., к.ю.н., доцент,
доцент кафедри кримінального права
і кримінології факультету № 1

Харківський національний університет внутрішніх справ

Метою дослідження є оцінка відповідності державної молодіжної політики потребам української молоді, аналіз Українського законодавства відповідності вимогам та потребам сучасної молоді.

У процесі роботи використовувались різноманітні методи дослідження. Діалектичний метод та метод системного аналізу дозволили визначитися з поняттями «підприємництво», «господарська діяльність», «молодіжне підприємництво». Статистичний метод використовувався при обробці статистичних даних щодо аналізу законодавства України в питаннях підприємництва та молодіжного підприємництва. Нормативною та науково-теоретичною базою дослідження є вітчизняне законодавство про молодіжне підприємництво.

У статті тлумачаться поняття «підприємництво» та «господарська діяльність» (це поняття-синоніми) в українському законодавстві.

Поняття «господарська діяльність», «підприємництво» є одними з ключових. Що стосується законодавчого визначення цих понять, то його містить низка нормативно-правових актів, зокрема Господарський кодекс України, Податковий Кодекс України, Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність» та Закон України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

Розглянуто багато нормативно-правових актів України щодо питання молодіжного підприємництва та молоді (законодавство України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», «Про зовнішньоекономічну діяльність», «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні»).

Під час дослідження ми дійшли висновку, що розвиток молодіжної підприємницької діяльності потрібно розглядати як об'єктивну необхідність і реальність сучасного етапу розвитку українського суспільства, яка дозволяє, з одного боку, поліпшити матеріальне становище її учасників, з іншого – забезпечує потужну соціальну підтримку молодого покоління на майбутнє. Тому розвиток молодіжного підприємництва має зайняти особливе становище в системі державної молодіжної політики.

У статті розглянуто проблеми законодавства щодо молодіжного підприємництва та бажання держави – Кабінету Міністрів України та Верховної Ради – виправити це.

Ключові слова: законодавство України, молодіжне підприємництво, державна молодіжна політика, молодь.

The purpose of the study is to assess the compliance of the state youth policy with the needs of Ukrainian youth. Analysis of Ukrainian legislation to meet the requirements and needs of today's youth.

During the work various methods of research were used. With the help of the Dialectical method and the method of systematic analysis he allowed to define the concepts of "Entrepreneurship", "Economic activity", "Youth entrepreneurship". The statistical method was used in the processing of statistics on the analysis of the legislation of Ukraine in the field of entrepreneurship and youth entrepreneurship. The normative and scientific-theoretical basis of the research is the national legislation on Youth Entrepreneurship.

The article deals with the concept of entrepreneurship and economic activity (this concept is synonymous).

The concept of "economic activity", "entrepreneurship" is one of the key. Regarding the legislative definition of these concepts, it is covered by a number of legal acts, in particular, the Economic Code of Ukraine, the Tax Code of Ukraine, the Law of Ukraine "On Foreign Economic Activity" and the Law of Ukraine "On Licensing of Certain Types business activity".

Many legal acts of Ukraine on youth entrepreneurship and youth have been considered. Namely: the Law of Ukraine "On Licensing of Certain Types of Business Activities", The Law of Ukraine "On Foreign Economic Activity", The Law of Ukraine "On State Registration of Legal Entities and Individuals – Entrepreneurs", Of the Law of Ukraine "On the basics of social protection of persons with disabilities in Ukraine".

The study concluded that the development of youth entrepreneurship should be considered as an objective necessity and reality of the current stage of development of Ukrainian society, which allows, on the one hand, to improve the financial position of its participants, on the other – provides strong social support to the young generation future. Therefore, the development of youth entrepreneurship should take a special position in the system of state youth policy.

The article deals with the problems of legislation concerning youth entrepreneurship and the desire of the state – the Cabinet of Ministers of Ukraine and the Verkhovna Rada to remedy this.

Key words: Ukrainian legislation, Youth entrepreneurship, state youth policy, youth.

Кожному громадянину Українська Держава гарантує право на підприємницьку діяльність відповідно до Конституції України.

Згідно з результатами соціологічного дослідження, попри існування достатньої кількості молодіжних громадських організацій, тільки 2 відсотки молоді є членами таких організацій та 6 відсотків молоді відвідують організовані ними заходи. Залишається доволі низькою участь молоді у суспільно-політичному житті держави і формуванні політики з питань, що впливають на її життя, розвиток та вирішення нагальних проблем. Тільки 5 відсотків молодих людей брали участь в обговоренні законопроектів на державному або місцевому рівні [1].

Спочатку треба розібратися в поняттях підприємництва та господарської діяльності (це поняття-синоніми) в українському законодавстві.

Поняття «господарська діяльність», «підприємництво» є одними з ключових. Що стосується законодавчого визначення цих понять, то його містить низка нор-

мативно-правових актів, зокрема Господарський кодекс України (далі – ГК України), Податковий Кодекс України (далі – ПК України), Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність» та Закон України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

Так, у ч. 1 ст. 3 ГК України під господарською діяльністю розуміється діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямована на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність [2].

Відповідно до п. 14.1. ст. 36 ПК України господарська діяльність – це діяльність особи, що пов'язана з виробництвом (виготовленням) та/або реалізацією товарів, виконанням робіт, наданням послуг, спрямована на отримання доходу, що проводиться такою особою самостійно та/або через відокремлені підрозділи, а також через будь-яку іншу особу, що діє на користь першої особи, зокрема за договорами комісії, доручення та агентськими договорами [3].

Згідно зі ст. 1 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність» господарська діяльність – це будь-яка діяльність, в тому числі підприємницька, пов'язана з виробництвом і обміном матеріальних та нематеріальних благ, що виступають у формі товару [4].

Закон України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» під господарською діяльністю розуміє будь-яку діяльність, у тому числі підприємницьку, юридичних осіб, а також фізичних осіб-підприємців, пов'язану з виробництвом (виготовленням) продукції, торгівлею, наданням послуг, виконанням робіт [5].

Отже, вищезазначене свідчить, що чинне законодавство України містить різні легальні тлумачення господарської діяльності, підприємництва як правової категорії. Це не сприяє позитивній динаміці розвитку господарського законодавства, оскільки вживання того самого поняття для окремих нормативно-правових актів лише вносить плутанину щодо їх використання відносно кожного виду господарських правовідносин.

Вважається, що закріплені в ГК України визначення господарської діяльності, підприємництва є повнішими та детальнішими, ніж поняття, що закріплені в інших нормативно-правових актах.

Стаття 44 ГК України містить перелік принципів (правил), на яких має базуватися підприємницька діяльність, серед яких головними є такі:

1) вільний вибір підприємцем видів підприємницької діяльності. Суб'єкт підприємницької діяльності самостійно приймає рішення щодо того, якою діяльністю він має намір займатися, проте з урахуванням обмежень, передбачених чинним законодавством. Так, наприклад, відповідно до ст. 4 Закону України «Про підприємництво» діяльність, пов'язана з проведенням криміналістичних, судово-медичних, судово-психіатричних експертиз може здійснюватися тільки державними підприємствами та організаціями;

2) самостійне формування підприємцем програми діяльності, вибору постачальників і споживачів продукції, що виробляється, залучення матеріально-технічних, фінансових та інших видів ресурсів, використання яких не обмежене законом, встановлення цін на продукцію та послуги відповідно до закону. Забезпечення економічної самостійності суб'єкта підприємницької діяльності передбачає створення умов для реалізації його економічного суверенітету як господарюючого суб'єкта, що виражається, зокрема, в реалізації права та можливості вибору виду діяльності, вільному виборі постачальників і споживачів продукції, місця, часу та інших умов придбання товарів, прийнятті рішення про те, що, в якій кількості, кому та за якими цінами реалізовувати;

3) вільний найм підприємцем працівників. Тобто підприємцем є самостійним у підборі осіб, з якими він має намір вступити в трудові правовідносини. Однак цей принцип дещо обмежується положеннями спеціального законодавства. Наприклад, законодавством про зайнятість населення обмежуються трудові права іноземних громадян та осіб без громадянства. Ст. 8 Закону України «Про зайнятість населення» передбачає необхідність отримання дозволу державної служби зайнятості України на працевлаштування цих осіб. Відповідно до ст. 17 Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» [6] з метою реалізації творчих і виробничих здібностей інвалідів та з урахуванням індивідуальних програм реабілітації їм забезпечується право працювати на підприємствах, в установах, організаціях. Ці підприємства, установи і організації за рахунок коштів Фонду соціального захисту інвалідів або за рішенням місцевої ради за рахунок власних коштів у разі необхідності створюють спеціальні робочі місця для працевлаштування інвалідів, здійснюючи для цього адаптацію основного і додаткового обладнання, технічного оснащення і пристосування його

з урахуванням обмежених можливостей інваліда. Для підприємств, установ, організацій, у тому числі підприємств, організацій громадських організацій інвалідів, фізичних осіб, які використовують найману працю, ч. 1 ст. 19 зазначеного Закону встановлює норматив робочих місць для працевлаштування людей з інвалідністю у розмірі чотирьох відсотків середньооблікової чисельності штатних працівників облікового складу за рік, а якщо працює від 8 до 25 осіб, – у кількості одного робочого місця;

4) комерційний розрахунок та власний комерційний ризик. Як економічна категорія комерційний розрахунок – це система економічних відносин, що виникають з приводу порівняння витрат і результатів господарської діяльності з метою максимізації прибутку. З огляду на принцип комерційного розрахунку кожен суб'єкт підприємництва має покривати свої витрати за рахунок одержуваних доходів і при цьому забезпечувати не тільки самоокупність, а й певне перевищення доходу над витратами, тобто досягати прибутковості своєї діяльності. Власний комерційний ризик виявляється у відповідальності суб'єктів комерційної господарської діяльності за результати своєї діяльності або бездіяльності, при цьому отримані збитки покриваються коштами самих підприємців;

5) вільне розпорядження прибутком, що залишається у підприємця після сплати податків, зборів та інших платежів, передбачених законом. На практиці цей принцип обмежується шляхом встановлення правил щодо цільового використання коштів суб'єкта підприємницької діяльності – юридичної особи, обмежень щодо проведення операцій у готівкових коштах тощо;

6) самостійне здійснення підприємцем зовнішньоекономічної діяльності, використання підприємцем належної йому частки валютної виручки на свій розсуд. Проте ст. 1 Закону України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті» також встановлює певні обмеження зазначеного принципу. Зокрема, відповідно до цієї статті виручка резидентів у іноземній валюті підлягає зарахуванню на їх валютні рахунки в уповноважених банках у строки виплати заборгованостей, зазначені в контрактах, але не пізніше 180 календарних днів з дати митного оформлення (виписки вивізної вантажної митної декларації) продукції, що експортується, а в разі експорту робіт (послуг), прав інтелектуальної власності – з моменту підписання акта або іншого документа, що засвідчує виконання робіт, надання послуг, експорт прав інтелектуальної власності [2].

Відповідно до Цивільного кодексу України суб'єктами підприємницьких відносин є фізичні особи-підприємці та юридичні особи [7]. Проте згідно зі ст. 55 ГК України суб'єктами господарювання, підприємництва є громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які зареєстровані як підприємці, а також господарські організації, тобто юридичні особи, створені відповідно до ЦК України, підприємства, створені відповідно до ГК України, та інші юридичні особи, які здійснюють господарську, підприємницьку діяльність та зареєстровані в установленому законом порядку.

Згідно із ст. 2 ГК України учасниками відносин у сфері підприємництва є суб'єкти господарювання, споживачі, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, наділені господарською компетенцією, а також громадяни, громадські та інші організації, які виступають засновниками суб'єктів господарювання чи здійснюють щодо них організаційно-господарські повноваження на основі відносин власності. Проте не всі перелічені категорії осіб є суб'єктами підприємницьких правовідносин. Такими суб'єктами є лише ті учасники відносин, яким притаманна сукупність необхідних для цього ознак (рис). Це такі ознаки:

– безпосереднє здійснення господарської діяльності (виробництво продукції, виконання робіт, надання

послуг), що є предметом діяльності індивідуальних підприємців, підприємств різних організаційно-правових форм, виробничих кооперативів, інших господарських організацій основної ланки економіки, або керівництво підприємницькою, господарською діяльністю, що притаманно власникам майна підприємств, господарським об'єднанням, промислово-фінансовим групам, а також господарським міністерствам;

– створення юридичної особи (набуття статусу суб'єкта господарських відносин підприємцем) у встановленому законом порядку, хоча порядок створення для різних суб'єктів господарських відносин різний (залежно від виду (суб'єкт господарювання чи орган/організація господарського керівництва), організаційно-правової форми (унітарне підприємство, господарське товариство, виробничий кооператив), основного або виключного виду діяльності (комерційний банк, страхова компанія, фондова біржа, промислово-фінансова група тощо), а також набуття статусу суб'єкта господарських відносин (що часто є завершальною стадією процесу створення господарської організації), як правило, пов'язується з державною реєстрацією юридичних осіб. Державна реєстрація може здійснюватися в загальному порядку (передбачений ст. 58 ГК України та Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців») та/або в спеціальному порядку (передбачається Законом «Про банки і банківську діяльність», Законом України «Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні») та ін.);

– наявність майна, необхідного для здійснення обраної суб'єктом або покладеної на нього господарської діяльності чи керівництва такою діяльністю. Таке майно може закріплюватися за суб'єктами на таких правових титулах: на праві власності (господарські товариства, виробничі кооперативи, підприємства); праві повного господарського відання (державне та комунальне комерційні підприємства); праві оперативного управління (казенне підприємство, комунальне некомерційне підприємство); праві користування (може застосовуватися з будь-яким з названих правових титулів, є характерною ознакою орендного підприємства). Для філій, представництв та інших відокремлених підрозділів нормами ГК України передбачається закріплення майна на праві оперативно-господарського використання, зміст якого визначає господарська організація, до структури якої належить такий підрозділ;

– наявність господарської, підприємницької правосуб'єктності, тобто визнаної державою за певним суб'єктом можливості бути суб'єктом прав (мати і здійснювати господарські, підприємницькі права та обов'язки, відповідати за їх належне виконання і мати юридичну можливість захищати свої права та законні інтереси від можливих порушень). Обсяг правосуб'єктності учасників підприємницьких правовідносин фіксується в законі та в їх установчих документах і залежить від низки чинників (зокрема, від правового титулу майна, виду та характеру діяльності) [2].

Суб'єкти підприємницьких, господарських правовідносин – це учасники відносин, що безпосередньо здійснюють господарську, підприємницьку діяльність або управляють такою діяльністю, створені у встановленому законом порядку, мають необхідне для здійснення такої діяльності майно і володіють господарською правосуб'єктністю.

Суб'єкти надзвичайно різноманітні і тому їх класифікують, тобто поділяють на групи, за певними критеріями (ознаками). За критерієм характеру здійснюваної діяльності розрізняють такі суб'єкти:

– суб'єкти господарювання, тобто суб'єкти, які безпосередньо здійснюють господарську, підприємницьку діяльність (до них належать індивідуальні підприємці, підприємства, виробничі кооперативи, більшість господарських товариств, комерційні банки);

– суб'єкти, які здійснюють керівництво діяльністю, в т. ч. організацію такої діяльності (до них належать господарські міністерства, органи місцевого самоврядування та їх виконкоми, господарські об'єднання, промислово-фінансові групи, власники майна підприємств, фондові біржі, Національний депозитарій України).

Молодіжне підприємництво – це елемент підвищення рівня зайнятості серед молоді та створення нових малих підприємств і додаткових робочих місць. Розвиток молодіжного підприємництва є одним із найважливіших напрямів економічної політики країни. Проте сьогодні цей процес відбувається дуже повільно. Сектор малого бізнесу в Україні охоплює понад 2 млн суб'єктів малого підприємництва.

В Україні діє Закон «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» [8].

Відповідно до цього закону молодь – це молоді громадяни України віком від 14 до 35 років, але неповнолітніми визнаються громадяни віком до 18 років. Займатися підприємницькою діяльністю в Україні можна з 18 років. Згідно з даними Державної служби статистики на сьогодні 34% офіційно зареєстрованих безробітних – це молодь віком до 35 років.

Відповідаючи на питання, чи хотіли б вони особисто стати підприємцями, відкрити власний бізнес, більше третини з числа представників української молоді зауважили, що хотіли б, проте їм заважають різні обставини (38%). 9% респондентів вже є підприємцями (6% серед чоловіків і 3% серед жінок), 11% опитаних планують стати підприємцями.

Кажучи про те, що саме стає на заваді організації власної справи або створенню власного підприємства, більшість опитаних вказала на складну економічну і політичну ситуацію і відсутність первинного капіталу (54% опитаних), а також високі податки (41%). Жінки частіше, ніж чоловіки, згадували високі податки, а також бар'єри особистого характеру – нестачу здібностей лідера, складнощі з пристосуванням до нових ринкових умов.

Молодіжне підприємництво розглядається як елемент підвищення рівня зайнятості молоді, як умова створення нових робочих місць. Розвиток молодіжного підприємництва є одним із найважливіших напрямів економічної політики країни. Проте сьогодні цей процес відбувається в Україні дуже повільно. Лише 10% молодих людей віком від 18 до 35 років займаються підприємницькою діяльністю. У державному секторі зайнятість молоді за останні роки скоротилася, причому зберігається тенденція переміщення молоді з державного сектора в приватні та особисті підприємства. Крім того, у молодіжному середовищі зростає соціальна напруженість, що викликана підвищенням загального рівня безробіття. У такій ситуації створення сприятливих умов для розвитку молодіжного підприємництва та реалізації підприємницького потенціалу молоді може дати позитивний соціальний ефект.

Відповідно до ст. 8 «Підтримка підприємницької ініціативи та діяльності молоді» ЗУ «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» держава підтримує і сприяє розвитку підприємницької ініціативи та діяльності молоді. Держава сприяє створенню молодіжних бізнес-центрів, бізнес-інкубаторів для реалізації програм підготовки молоді до підприємницької діяльності, надання інформаційних та консультативних послуг. З цієї метою розробляється та реалізується система заходів підтримки підприємництва молоді, зокрема й довгострокове пільгове кредитування, забезпечення виробничими приміщеннями, страхування комерційного ризику тощо. Органи місцевого самоврядування можуть встановлювати за рахунок коштів, що надходять до місцевого бюджету, пільгову плату за реєстрацію підприємств, створених молодими громадянами та молодіжними громадськими організаціями [8].

Україна, враховуючи вартість прожиткового мінімуму та керуючись реальними можливостями бюджету, підвищує розміри допомоги сім'ям на неповнолітніх дітей та інших видів матеріального забезпечення молоді, яка отримує професійно-технічну, вищу освіту у відповідних навчальних закладах. Для сприяння пріоритетним напрямкам розвитку суспільства та з метою заохочення молоді до активної роботи у відповідних галузях держава встановлює заохочувальні стипендії та визначає інші форми підтримки молоді згідно із законодавством.

На нашу думку, платформою для розвитку практичної підприємницької діяльності серед студентської молоді може послужити тенденція, що сформувалася в останні роки, коли більшість студентів прагне знайти роботу вже під час навчання у ВНЗ. Реальну конкурентоспроможність на ринку праці більшість студентів пов'язує не тільки з дипломом про вищу освіту, а й з наявністю досвіду роботи в певній сфері. Необхідність пошуку роботи під час навчання у виші зумовлена також прагненням студентів самостійно заробляти на життя й придбати практичні навички для успішного просування кар'єрними сходами в майбутньому.

Таким чином, розвиток молодіжної підприємницької діяльності потрібно розглядати як об'єктивну необхідність і реальність сучасного етапу розвитку українського суспільства, яка дозволяє, з одного боку, поліпшити матеріальне становище її учасників, з іншого – забезпечує потужну соціальну підтримку молодого покоління у майбутньому. Тому розвиток молодіжного підприємництва має зайняти особливе становище в системі державної молодіжної політики. Потрібна державна підтримка підприємництва, в якій передбачається першочергове залучення молоді, у тому числі студентської, до сфери бізнесу. Це буде сприяти вирішенню таких завдань, як формування економічно активної поведінки та підприємницького способу мислення молоді, навичок і мотивації до розвитку малого бізнесу, а також формування корпоративної культури та корпоративної свідомості.

З огляду на це можна сказати, що держава будь-яким чином намагається сприяти розвитку не тільки молодіжного підприємництва, а взагалі усіх молодих людей, які не мають праці або не можуть знайти будь-якого стимулу для розвитку. Так, Кабінет Міністрів України прийняв постанову від 18 лютого 2016 року №148 «Про затвердження Державної цільової соціальної програми «Молодь України» на 2016–2020 роки». У цій постанові вказаний перелік загальнодержавних програм і заходів стосовно дітей, молоді, жінок та сім'ї, для виконання яких молодіжним та дитячим громадським організаціям надається державна підтримка. Це такі заходи:

1) виплата грантів Президентом України для обдарованої молоді та премій Кабінету Міністрів України за особливі досягнення молоді у розбудові України;

2) виконання Державної цільової соціальної програми «Молодь України» на 2016–2020 роки, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 18 лютого 2016 р. № 148:

– здійснення всеукраїнських та міжнародних заходів, виконання яких покладено на Мінмолодьспорт;

– надання фінансової підтримки молодіжним та дитячим громадським організаціям (далі – громадські організації) для виконання загальнодержавних програм і здійснення заходів щодо дітей, молоді, жінок та сім'ї;

– обмін молоддю відповідно до Угоди між Урядом України та Урядом Литовської Республіки про Раду обміну молоддю України та Литви, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 9 грудня 2015 р. № 1016, і Договору між Кабінетом Міністрів України та Урядом

Республіки Польща про Українсько-Польську Раду обміну молоддю, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 9 грудня 2015 р. № 1017;

3) здійснення заходів з національно-патріотичного виховання відповідно до плану заходів щодо національно-патріотичного виховання молоді на 2016 рік, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 25 грудня 2015 р. № 1400.

Програми і заходи щодо реалізації державної політики з питань молоді та обмін молоддю виконуються і здійснюються розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів у порядку, встановленому Урядом, та згідно з календарними планами, затвердженими Міністерством;

Що стосується проблем розвитку, то тут ми можемо спостерігати наявність доволі конкретних та вичерпних пунктів. Це такі пункти:

– гроші (стартовий капітал);

– утиски з боку органів державної влади, що спрямовані на отримання хабара на стадії реєстрації та отримання дозволів або недопущення на ринок конкурента щодо тих підприємців (приватних чи державних), інтереси яких лобюють конкретні можновладці;

– бюрократична система має чимало підводних каменів, успіх маневру щодо яких залежить від сваволі чиновників;

– значною перешкодою для успішної організації та ведення бізнесу є наявна система оподаткування. Головними проблемами вважаються часті зміни податкового законодавства, високі ставки податків та їх велика кількість.

Отже, організація молодіжного підприємництва сьогодні здійснюється на тлі негативного впливу не лише економічних проблем, а і багатьох інших аспектів, особливо це стосується організації малих підприємств.

Ми погоджуємося, що формування досконалої ринкової відносини неможливе без ефективного функціонування підприємницької діяльності, що вимагає створення умов, які сприяють організації підприємництва усіх категорій населення, зокрема і молоді.

Можна запропонувати заходи, які б сприяли розвитку молодіжного підприємництва:

1) сприяння появи громадських об'єднань молодих підприємців;

2) необхідність в проведенні семінарів, консультацій, круглих столів, майстер-класів за участю підприємців, які вже досягли значного успіху в бізнесі і готові поділитися досвідом з молодими;

3) підтримка молодих підприємців на державному й місцевому рівнях;

4) створення належних умов для отримання грошей, пільгових кредитів для початку власної справи;

5) надання інформаційної підтримки молодим підприємцям;

6) дозвіл для молодих підприємців максимально просто та швидко приймати участь в державних замовленнях та закупівлях;

7) проходження стажування молоді на підприємствах, установах та організаціях;

8) гарантування правової захищеності молодого підприємця. Поняття «молодіжне підприємництво» відсутнє у Господарському, Цивільному, Бюджетному й Податковому кодексах України, а також в інших Законах та нормативно-правових актах України;

9) підвищення рівня економічних знань і перемога над правовим нігілізмом керівників і провідних спеціалістів підприємств та організацій;

10) подолання адміністративних бар'єрів і недовіри громадян до державної політики підтримки підприємництва взагалі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про затвердження Державної цільової соціальної програми «Молодь України» на 2016–2020 роки та внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.02.2016 № 148. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/148-2016-%D0%BF>.
2. Господарський кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.
3. Податковий кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
4. Про зовнішньоекономічну діяльність : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/959-12>.
5. Про ліцензування певних видів господарської діяльності : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19>.
6. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні : Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/875-12>.
7. Цивільний кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
8. Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні : Закон України . URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2998-12>.